

Stjernen.

L. Ebbeson, Redaktør

Alt Bladet vedkommende saasom: Indbødder, Abonnementer, og i. v. adresseres „Stjernen“ Dannebrog, Redaktsk.

Penge kan sendes i „Money Orders“, Post Note, Bank Note eller i Registreret Brev.

„Stjernen“ er det billigste danske Blad i Amerika; koster blot \$1.25 om Aaret, men sendes vel at mærke kun med „Indbødder“ for 3 Uger, og ved Indbødder for 15 Cents i Stamps, i 8 Uger. Ved Udbødder af denne Tid stanses Korrespondensen om ikke bestilt paant.

Til Klubber paa fem Abonnenter sendes „Stjernen“ et Aar for \$5.00, eller blot \$1.00 hver.

Kolf, som ønsket at gøre sig bekendt med „Stjernen“, vil paa forlangende faa Bladet frit tilsendt i 3 Uger, og ved Indbødder af 15 Cents i Stamps, i 8 Uger. Ved Udbødder af denne Tid stanses Korrespondensen om ikke bestilt paant.

„STJERNENS“ AGENTER.

„Stjernen“ kan bestilles hos efternavnede Herrer, der som vore Agenter er bemyndigede til at modtage og forlitter for Abonnementspenge.

M. Fr. Hansen, General-Agent, Cedar Rapids, Iowa.

G. S. Christensen, Fremont, Nebr.

G. R. Johnson, Minden, Nebr.

R. Christensen, Clarion, Kanfas.

H. S. Grunberg, Hampton, Nebr.

D. C. Hobbs, Deerfield, Dane Co., Wis.

B. Paulson, N. P. Depot, Cheyenne, Wyo.

G. R. Knudsen, Tapes, Vancouver Co., Neb.

W. M. Payer, Akron, Colo.

Fotograf G. C. Smith, North Platte, Neb.

Lena Jensen, 1907, 27 Ave. & Burdette St., Omaha, Nebr.

Albert Christensen, Thurman, Atapahoe Co., Colo.

A. P. Johnson, 816 16. Ave., Council Bluffs, Iowa.

Marius Eridsen, Canton, Redwood Co., California.

Prøvenumre eller manglende Eksemplarer faas ved Agenterne naar Henvendelse derom sker i tide.

Boghandler N. Fr. Hansen,

Cedar Rapids, Iowa, er „Stjernen“'s officielle Generalagent. Han ansejler alle Salagenter og besøger alle Ekspeditioner vedrørende med samme Autoritet, som Bladets Udgifter. Alle „Stjernen“'s Høbere østenfor Missourifloden vil behøge at indsende Betaling, Bestilling og Forlangender om Prøvenumre til Mr. Hansen.

For 40 Cents

fender vi „Stjernen“ fra Dato indtil 15 Noobr. Denne Tid strækker sig over hele den vigtige Valgkamp, som nu har begyndt. Paa ingen anden Maade kan man faa alle de politiske Nyheder saa billigt i det danske Sprog. Send 20 Cents i Rimark eller Postal Note for 40 Cts.

Vor Oversættelse af Nebraska's Grundlov affattes i dette No., og vi haaber at denne Del af Bladets Indhold har haft en vis Værdi for mange af vore Læsere.

De gamle Partier har i alle disse Aar siden Krigen jundet sin Jordel i at holde Hændslabets og Fordømmenes Lue opstandt mellem Nordens og Sydens Befolkning. Men Folkepartiet har begrædet „den blodige Skjorte“ og lærer at de ringede Sydens Mand er fælles Brøder af den fælles Republik. Partiet har bestemt sine Ord i Gjærningen ved at nominere en Sydstatsmand til Vices-Præsident.

Der er blot et Reformblad i det danske Sprog i hele Landet, og dette Blad er „Stjernen“. Enhver Landsmand, som sympatiserer med vore Prinsiper, bør føle sig opfordret til at virke for Bladets Udbredelse, thi derved støtter han sig selv. Lad os se hvormange nye Abonnenter vore Venner kan indsende i Løbet af den kommende Uge. Det er ikke vanskeligt at skaffe nye Abonnenter, bare man virker lidt derfor. Bladet anbefaler sig selv hos de fleste, der ser det, og de faa Cents, det koster, er da ingen Hindring for nogen.

De gamle Partiers Nationalforaaringer er et Skæbnebrud, hvor de Partis-bøsser, som kan udføre de klogeste Månsøvrer, sætter sine Kandidater igennem, og Delegationerne der har intet andet at gøre end bekræfte det helbigste Resolutions-trakt med et sådnt Bifaldsbly. En Tilstuer ved Konventet i Omaha kunde ikke undgå Jøfelsen af, at det var ganske andre Elementer, her raadede. Det var den opvante intelligente Folkevilde, der konsentrerede sig i bestemte levende Prinsiper, og laarede til Partiets Standard-bærer den Mand, som behjtt paa staaede til at repræsentere disse.

Folket er ikke saa meget udført for Stabe ved „Tramps“, som det er ved listige Mænd, som ejer en Million eller mer, som aldrig opbruger en Laas, og som aldrig stæler mindre end \$50,000.

Så gamle Mutter „Standarden“, der ellers altid er saa glad i den republikanske Klæde, og nu snart i røde Klæder har hver Søndag gaadt ud at væsse for at holde Hæret gaende under den, fra Albuerne i Høsterne sidste Onsdag og bemærkede med en eftertanksom Mien, det er hende hel fremmed, at Folkepartiet muligvis bliver en Magt i denne Valgkamp, som er værd at tage med i Betragtningen.

Et af de bedst redigerede Blade paa vort Byttebord er „Bestens Standard“ fra Spokane, Wash. Vi har holdt et vaagent Øje med denne Avis siden den først udkom, og det glæder os at se dens intelligente og oprigtige Arbejde for alt, hvad der er ædelt og godt i Nutidens Reformkrav. Det er Net, Broder Auer, her er vor Haand til Samarbejde. Selv om vort Arbejde ikke bringer os saa mange Dollars som om vi var paa den anden Side, selv om vi ofte faar Uafk som Ven fra dem, vi vil gerne, har vi dog den Tilfredsstillelse at have anvendt vore Kræfter paa det, som er ret og sandt, og eventuelt maa blive anerkendt som saadant.

William C. Whitney, hvis Svigerfader „Standard Oil Payne“ tilprægede sig et Sæde i Vor Staters Millionærhus (Senatet) ved at høre Chioss Regislatur bort fra gamle Allen G. Thurman, var isølge demokratisk Uviser den Mand, som gjorde mest for at faa Cleveland nomineret i Chicago. Og Chaucey M. Depew, som af en Grand Jury i New York sidste Sommer blev bestykt for at være meddelagtig i flere Arbejds-folk Døb, som blev levende brandt i New Haven-Tunnelen fordi Banen opvarmede sine Vogne med de farlige Katskelovne, har Vren af at have soungtet det republikanske Konvent ind i Gelederne for Harrison. Og dog finder de gamle Partiblade en Fornøjelse i at fortælle, hvorledes begge Konventer gav „Vosjerne“ en blaa Rase.

Næringsvejspolitikerne kan ikke forstaa, hvorfor Folkepartiet vil befatte sig med slige Narrefregeser som at opstille et Præsidentkædet, da „man udtrykkelig ved, at det ikke kan vælges Præsident.“ Vi antager heller ikke, at der er nogen af Folkepartiets Medlemmer, som just venter at dets Kandidater skulde faa et Flertal af Stemmerne i denne Kampagne. Saadanne vilde blive stufede. Men vi vover at paastaa, at Folkepartiet i Dag sidder med det afgjørende Led i den politiske Vagtskaal, og at de gamle Partier vil blive stillet overfor nogle pinlige Overraskelser efter Valget den 8de Noobr. Folkepartiets lille Led i Vagtskaalen vil sikkert have den Virkning, at hverken Harrison eller Cleveland vil faa det tilstrækkelige Antal Elektorstemmer. Præsidenthuset skal da isølge Grundloven vælge Præsidenten, paa den Maade at hver Stat afgiver en Stemme for en af de tre Kandidater, som sit fæstet Elektorstemmer. Det sandsynlige Resultat bliver, at Cleveland vælges, da Demokratierne har Flertallet af Kongresmedlemmer i 30 ud af de 44 Stater, og den, som vælges, skal have Stemmerne fra 23 Stater. Men sat, at Fristøselementet forende sig, var det dog ikke umuligt, om end meget usandsynligt, at Weaver kunde blive Manden. Thi dersom Kongressen hverken kan enes om Harrison eller Cleveland er den tvungen til at kaare Weaver.

Folkepartiets første Konvent betegner Indtrækkelsen af en ny Era i amerikansk Politik. Nationens Slidere, Tænlere, hendes Patriotier har holdt Generalfor-samling. De rakte hverandre Haanden over den blodige Kløst, som Udslibben og Dumheden har udbulet mellem dem, og tilsvor hinanden Trost og Kampen for Retfærdighed og Menneskerettigheder. De indgik en hellig Vagt, at de ej ydermere vilde gennemgaa den fjuende Tids Broderkampe, men for Eftertiden møde den fælles Hænde med en forenet sluttet Front. Bestens Farmere og Øiens Høandvarkere resolerede at deres Interesser som Producenter og Konsumenter er gjenfaldige, og at de for Fremtiden vil stemme for hine Interesser og i mo d Interesserne af de Mand, som spækker sig paa Udbytet af deres Slid. Ingen Delegation i det store Konvent var kommen for at arbejde til speciel Fordel for en Stat eller Klasse. Alle kom for at virke for hele Folkets moralske og materielle Velfærd. Prinsiper skattedes høgere end Mand, Platformen høgere end Kandidaterne. De

gamle Partiers Plattformagere indrøde Folket i den Hensigt at vildlede det og stule sine virkelige Hensigter. I Folketets Konvent var Folket selv til Stede for at tale sin Sag og fremlægge i stærke, tydelige Udtryk sine magtpaaliggende Ansøkelser og Ønsker.

Impenerende Uforfærdethed og ren, sund Fornuft var hinc Konvents Særkende. Det frygtede ikke for at sige sin Mening lige ud fra Leveren, og det var modigt nok til at bekræfte sine Ord med Gjærninger. Det havde Mod til at sætte en forby. Spræsfolket fra Sudan paa sit Tidet. Det var fækt nok til at opstille Mand, hvis offentlige Rekord stoor i fuld Samklang med dets Erklæringer, som sin Standardbærer.

Dette Konvent turde udfordre til Kamp den sammenfoorne Rigdom, Egenlygte, Vilt og Graabighed. Denne nationale Folkeforamling udmærkede sig ved Kærlighed, Hæderlighed, Statsvitsenskab, broderlig Samdrægtighed og dyb religiøs Enthusiasme.

Carnegie-Myrderiet.

Det er naturligt vanskeligt paa Afstand at danne sig noget korrekt Begreb om Arbejderstriden i Homestead-Jernværkerne tilhørende den rige Joldbaron Andrew Carnegie. Men der er visse Ting, som maa staa klart for enhver. Carnegie har sammenkræbet mange millioner Dollars ved Hjælp af Nøvertolden. Jern- og Staalarbejderne, hvis Arbejde har bidraget til Produktionen af disse enorme Rigdomme, er ikke blevne rige. Mr. Carnegie kan med slor Haand skænte store Summer til Kommuner og „velbedigede“ Indretninger og gjælde for den store Filantrop (Jay Gould er ogsaa en Filantrop — han skænkede \$10,000 til en Hødeligheds Presbyterianskerpræst for at denne skulde holde en Vortale over ham), og han kan høre sig Vorianer over i Skotland, hvorfra han i sin Tid udvandrede som fattig Dreng; men vi kan uden at komme bort fra Sandheden sige, at hans Arbejdere ikke er saa formuende, at de kan udholde en tre Maaneders Strejke uden ydre Hjælp. Ja, de blandt dem, som har nok at spise, drikke, klæde sig i og Tag over Hovedet, maa prise sig lykkelige. Trods dette agter Carnegie at nedfætte Affordønnen 30 Cts. paa Dollaren, og endvidere at oversføre den aarlige Dpjour til Midvinteren, den Naarstid da Mandene har mindst Magt til at modfætte sig Lønningsnedsættelser.

En Strejke eller en Lock-out er naturligtvis til enhver Tid og under alle Omstændigheder en befælgelig Ting. Det er en Krigstilstand mellem Kapital og Arbejde. Ingen af Delene skulde bruges saalange andre Midler til Retten's Opnaaelse ikke er slupne op. Men naar det gaar saa vidt, da maa Ansøret for de Myrderier og Udslagelser, som desværre saa ofte medfølger, hvide paa den Part, som strider over Rettens Grænser. Da Carnegie lejede fremmede Bøller til at nedfælde sine Arbejdere i det blodige Slag, som han gjorde i en Skandale saa infam, som kan den stinbarlige Djævel kan udbruge den, paa samme Tid som han insulterede Staten Pennsylvanias Suseranitet. Loven hjemler enhver amerikansk Borger Ret til at forsvare sin egen Ejendom med Vaabenmagt, men den hjemler hverken Carnegie eller nogen anden Ret til at indføre en beadvænet Vande til at „forsvare“ sin Ejendom uden Etin af retslig Autoritet. Var Forsvar nødvendigt, vidste Carnegie at han havde at henvende sig til Sherifsen og de civile Autoriteter. Men for Carnegie gjaldt det ikke saa meget om „Forsvar“ som at give sine Arbejdere en blodig „Lektie“. Pinkertons Lejende er isølge Loven ligesaa fredsløse som nogen Nøvmorderbænder. I det Hjelbit Carnegie traadte udenfor Loven og indførte disse Affskum, udfordrede han ikke blot voldsom Modstand fra de Mand, han laa i Kjøvel med, men gjorde sig til sig selv tydeligt til Rettsforsølgelse fra Statens Side. Den Medfart, som Pinkertons Voldshunde fik ved denne Lejlighed, kom ret tilspas; de har længe nok ført et Kæmperegimente over Amerikas Arbejdere, og havde den samvittighedsløse Symper, som staar i Epididen for dem, været paa Stuepladsen, vidde han uden Tvivl selv følt sig opfordret til at refignere sit vanværende Hæver.

Arbejderne var fuldstændigt i sin gode Ret, da de tilbageflog disse lejede Morderere. Men de holde endnu Fæstningen, og der begaar de en Fejltagelse, som vil svække Publikums Sympathi for dem, og muligt føre dem Loven paa Halsen. De, som ikke ejer det Hus, de bebo inde paa den indbegnede Plads, bør forfølge sig bort; thi det er anden Mand's Ejendom, de har i Besiddelse.

Men Carnegie. Hvad skal man tænke om ham, som nyelig skrev eller hyrede en til at stride for ham en saa kjon Artikel om „Rigdommens Ansvar“ (!) hvis

Indhold var, at rige Mand skulde være gøtgjørende. Han lægger Skat paa hver eneste Mand, Kvinde og Barn i Landet for at kunne puge Penge sammen. Og nu lægger han Krig paa sine Arbejdere, fordi de lægger sig imod en Afstrøtte paa Vænnen. Jo, vi har vor prisværdige Mening om Mr. Carnegie, som fjører igennem Skotland og England og afmaaler for Fol'ene derovre den amerikanske Arbejders lykkelige Koar.

Befælgeligt som dette Blødbad har været er det at haabe, at det ogsaa vil have sin Værdi. Det har overtyde Landsdet om, at det er paa høje Tid at affjæffe det elendige Pinkerton-pak. Det bør løsesne Skjellene fra de forblinde Arbejdere's Døje, og oplære deres Blik for, at den republikanske Nøvertold kun er til for at opfosire hoone, oplæste Industri-Baroner, og ikke, som det falskeligt blev forklaret, for at bringe Arbejdere Høvedet om, at det er paa høje Tid at affjæffe det elendige Pinkerton-pak. Det bør løsesne Skjellene fra de forblinde Arbejdere's Døje, og oplære deres Blik for, at den republikanske Nøvertold kun er til for at opfosire hoone, oplæste Industri-Baroner, og ikke, som det falskeligt blev forklaret, for at bringe Arbejdere Høvedet om, at det er paa høje Tid at affjæffe det elendige Pinkerton-pak. Det bør løsesne Skjellene fra de forblinde Arbejdere's Døje, og oplære deres Blik for, at den republikanske Nøvertold kun er til for at opfosire hoone, oplæste Industri-Baroner, og ikke, som det falskeligt blev forklaret, for at bringe Arbejdere Høvedet om, at det er paa høje Tid at affjæffe det elendige Pinkerton-pak.

Men lad os haade, at de har forregnet sig. Hovmod staar for Fald. Vi tror at Nutidens høide Slavejere vil gjøre sig skyldig i det samme fatale Misgreb som de sorte Slavejere i sin Tid gjorde. I sin Kamp for at knuse Arbejderforeningerne røber Kapitalisterne det samme stolte Hovmod og foragtelige Dørmod, som betegnede Slavearistokratiet og eventuelt ledede til dets Ruin. Vi tror at Autokratiet gaar sin Unbergang i Nøde; men lad os bede Himlen bevare os for, at det skal gaa til paa den Maade, som Dommer Gresham befygter: ved blodig Revolution. Maatte Himlens belfærmede Haand og det amerikanske Folks gode Forstand fri os for en saadan Ulykke. De sidste Dages Begivenheder har vist at Folkepartiet har Ret, naar det siger at Samfundet staar paa Toppen af en ulmenende Vulkan. Lad Arbejderstanden rive sig løs fra de gamle Partier, der med Hud og Haar tilhører dens Undertrykkere, og slutte sig til det store Folkeparti, der for hver Dag bliver stærkere, saa kan den med sin Stemme udrette hvad der i modsat Fald kræver Blod.

Kvinden og Reformbevægelsen.

Det, man ser med egne Døje, lærer man bedst, og vi lærte meget i Omaha-Konventet, som vi ikke før har tilfulde vidst, fordi vi saa faa meget der.

Vel har vi haft en Høfelse af, at Kvinden har udrettet meget for Reformbevægelsen; men i Omaha-Konventet fik vi Døjene op for, at Kvindens Arbejde i denne Høfende bliver meget undervurderet.

Der var en Kvinde i Konventet — Mrs. Lease fra Kansas —, hvis Magt paa Talerstolen ikke naar tilbage for hendes mest veltalende mannlige Partifæller. Denne Kvinde gjorde for to Aar siden et Statskup i Kansas, som flere Mand forgjæves havde forsøgt; — hun knuste den magtige Senator Ingalls. Denne Kvinde er en sand Hærgals paa en Talerstol. Hun udslynger Sætninger, som Thor udslyngede Tor-dentierne, og hun rammer altid. Hendes Talestrom bestaar af sirlige, kraftige Udtryk; disse udslynger hun med uimodsigelig Kraft imod Angrebepunktet. Hun betvinger hellere end hun overtaler. Hendes personlige Udsende paa Talerstolen er bydende. Hun er høj og statelig i Holdning, og hendes mærkelige Ejendommelighed er en dyb, kraftig Stemme, hvis Virkning er vakkende og kontrollerende. Hendes Taler under Valgkampen i 1890 var saa fylbte med fyrig Veltalenhed, retsfærdig Harme og heftig Fordømmelse af Folkets Undertrykkere, at det nye Parti blev henrygt over denne dygtige Medarbejder.

Mrs. Sarah Emery's lille Bog „Seven Financial Conspiracies“ har maaste bidraget fuldt saa meget til Udbredelsen af Folkepartiets Finanspolitik som nogen enkelt Ting har. Mrs. Emery har virket som offentlig Taler siden 1880. Hun besidder sig ikke paa Veltalenhed eller oratoriske Vendinger, men det siges om hende, at hun vinder Profolyter, hvor hun kommer frem.

Mrs. Fanny Bidley fra Emporia, Kansas, er en Reformator af den mest aggressive Type. Det ligger hende i Blødet. Hun stammer fra en Kvæters Abolitionist-Greenback Familie. Hun nød en ypperlig Opdragelse og Uddannelse, og er en af de mest begavede Kvindes i landet. Hun begyndte sin Talervirksomhed i 1890.

Mrs. Bettie Gay fra Texas er en Kvinde hærdet i Livets strange Skole. I en tidlig Alder blev hun gift med en velhaaende Plantagejer i Alabama. Hendes Mand havde rejst viden om, og

fra ham tilegnede hun sig en stærk Lyft til Litteratur og Videnskab. Som mange andre af Sydens Damer maatte Mrs. Gay efter Krigen paatage sig en Byrde af uvant Arbejde. Hun udførte ikke alene sit Husarbejde, men hjalp ogsaa sin Mand i Marken, og solgte deres Produkter paa Tøroepulsen. I 1880 døde hendes Mand og efterlod hende en forjældret Form og en halvvoosen Søn. Nu blev hendes stærke Energi og sunde Forstand rigtig sat paa Proov; men i Løbet af en 7-8 Aar opbetalte hun Sjælben og opdrog sin Søn. Hendes prægtige Plantage paa 1726 Acres besignes nu af Sønner. Mrs. Gay modtager dagligt en Mængde Breve og Aviser, som hun regelmæssig skænker sin Opmærksomhed. Hun er en flittig Vidbragdyr til Pressen, og hun skriver med megen Fynd og Klarhed.

Den muntere og smukkeste lille Kvinde i Alliansens Kvindens Røeds er Eva McDonald-Balesh. Hendes to Aar lange Karriere som Taler er glimrende og fuld af Rytte for den politiske Reform-sag. Hun var State Lecturer for Winesotens Alliansen og har holdt politiske Foredrag i adskillige Stater, og fortjuler altid sine Tilhørere. Hun bruger de mest træffende Illustrationer, stærke Paastaaende og god Logik.

Mrs. Marian Todd fra Illinois er en anden fremragende Personlighed. I hendes Nærværelse ledes ens Tanker paa et smukt Digt, en liflig Sang, paa alt, der er skjønt og sandt. Den fine, fortræffelige personlige Tiltrækning, hun besidder, tilegnes kun gennem et Liv af Uegennytte og sand Dannelse. Mrs. Todd bestod i sin Ungdom juridisk Eksamen og praktiserede som Advokat i San Francisco. Her døde hendes Mand, og hun flyttede til Chicago, hvor hun nu er Redaktør af Chicago „Express“, et Reformblad med national Udbredelse.

Dg saa er der to Sneje andre ædle og opfyndende Kvinder, hvis Indflydelse paa den nye Reform har været stærk, om end ikke almindelig kendt og paafølgnet. Kansas har hidtil været Reformkøindens stor Værelse. Den store politiske Sejr, Folket i Kansas vandt i 1890, havde været umuligt, hvis ikke Kvindene havde hjulpet. Kvinder, som aldrig i sit Liv havde drømt om at staa op og tale i en Forsamling, blev som de gamle Profetinder paa en Gang veltalende i deres Nidkærlighed og Alvor. Farmerdøtrene stod tidligere op og arbejdede sig, for at faa Tid til at tilberede Picnic-Dinner og male Valgsprogene paa Bannerne, til at praktisere i Glee-Klubben og marsjere i Processioner. Politiken i Kansas var ikke længer et „stidnet Mudderhul“. Hin forunderlige Valgkamp var et stort, rystende Korstog. Den var religiøs indtil selve Kjøernen. Ansigtstnæssigt sølte Kvindene, at Hjemmets Frelse, ja selve Republikens Redning, var betinget af Udfaldet af denne Prøvekamp. Ethvert Ord, enhver Tante, enhver Handling var en Bøn om Sejr og Retfærdighedens Triumph. Dg Sejren var tvungen til at komme.

Den snæverhjernebe Ignoramus har forlængst snublet over den Sandhed, at „Hjemmet er Kvindens Sfære“. Dermed mener han, at Kvinden skal laze Mad, vugge Børnene, stoppe Strømper og lege Bylladder. Men den fulde Sandhed er, at Kvinden skal vaage og virke i alt og alle Ting, der vedrører Hjemmets Lykke og Trivsel, være det endogsaa Penge, Lands, eller Transport-Spørgsmaal. Deraf kommer det, at Alliansens Kvinde nu retter sin Opmærksomhed paa Politiken og lærer at forstaa dens nøje Forhold til Hjemmet, hendes færlige Sfære. De siger: „Vort Hjem trues af det skidne Mudderhul; Mudderet maa bort!“

Det store Spørgsmaal er at befri Hjemmene for Pengemagtens og den politiske Raadbenheds fjuende Greb, og foran dette maa Prohibition og Kvindens Stemmeret synke ned til en Ubetydelighed. Thi, hvor skal man lære Børnene Afholdenhed og den høje Grad af Valgret, hvis Arnefjæderne hellige Lid er ublukket? Vor Tids overværende, altomfattende Dp gave er Hjemmets Redning, og det er netop dette, som har fremfaldt Alliansen. Paa dette store ethiske Grundlag er det at Nutidens Arbejderbevægelse befæster sig. Mon Kvinden skulde kunne gjøre Vold paa sin Natur og holde sig uden for?

Kvindens Arbejde for Reformbevægelsen er som sagt Nørr og mere betydningsfuldt end de fleste Mand ane. Vi har for troet, at den Kvinde, som befæstede sig med Politik, alle sammen ved Susan B. Anthony's stemme i Omaha fit vi og mange andre med os et andet Syn paa Sagen. „Vi ønske ikke at være en Slæbeklods paa Fødderne af de Mand, vi har arbejdet sammen med,“ sagde Mrs. Stevens fra Chicago. „Vi ved

meget godt at de sympatiserer med Kvindens og gjerne gav os Stemmer, hvis de kunde. Men de har for blykket andet vigtigere at gjøre end bryde sig med vore Affærer, og vi ønsker derfor gjerne indtil mere gunstige Omstændigheder, at de stoler paa vore Bøne i det re Partii.“

Nej, Kvindene kom ikke til Stede for at forlange Kvindens Valgret, og ældre Bevægelse, end den, som dem. Folkepartiets Kvinder har været Uegennytte og til sit Motto. De har ofrende, nidkære og fælle deres hørpaa de optræder, taler deres Bøder og tusinde sentimentale Tale. Dg naar hun faar sine Søstre opvakte til dette hvide Udviklingsstrin, vil hende været stadfæstet, og selv vi konfererer Mand fra den gamle Verden vil de Glæde hende Kvinden velkommen til ligesillet Valger.

meget godt at de sympatiserer med Kvindens og gjerne gav os Stemmer, hvis de kunde. Men de har for blykket andet vigtigere at gjøre end bryde sig med vore Affærer, og vi ønsker derfor gjerne indtil mere gunstige Omstændigheder, at de stoler paa vore Bøne i det re Partii.“

Nej, Kvindene kom ikke til Stede for at forlange Kvindens Valgret, og ældre Bevægelse, end den, som dem. Folkepartiets Kvinder har været Uegennytte og til sit Motto. De har ofrende, nidkære og fælle deres hørpaa de optræder, taler deres Bøder og tusinde sentimentale Tale. Dg naar hun faar sine Søstre opvakte til dette hvide Udviklingsstrin, vil hende været stadfæstet, og selv vi konfererer Mand fra den gamle Verden vil de Glæde hende Kvinden velkommen til ligesillet Valger.

Resolutioner

Følgende Resolutioner blev vedtaget efter Platformens Vedtagelse i den Maade, at de ikke skal anses som Part af selve Platformen, men dog som et Udtryk for Konventets Alliansens, tiltraade Kjøeren at klippe dette Blad og hæfte det til Platformen, som offentliggjorde i sin Helhed i sidste af Bladet.

En fri Afstemning og en ærlig Udtelling af Stemmerne bør stilles i alle Stater, ikke ved Forsbundsregjeringens Indblanding, men ved Indførelsen af det australfiske Valgsystem.

Indkomstene fra en stigende Afkomsskat bør anvendes til Lettelse af Byrder, der nu hviler paa Landets Hømeindustrier.

Veteranerne fra Borgerkrigen paa Unionens Side, Soldater og Sømand bør have liberale Pensioner.

Vi fordommer den Maade, hvorpaa amerikanske Arbejdere beskyttes under det nuværende System. Vore Høne staa aabne for Verdens forræderiske forbyrderiske Klasse, som fortrænger vore egne Arbejdere. Vi fordomme de nuværende uforsvarede Love mod Indførelsen af Arbejdere under Kontrakt, og forlanger Indskrænkninger i Indførelsen.

Vi sympatiserer med Arbejdernes Strejker for en kortere Arbejdsdag og forlanger en streng Gjennemførelse af Loven om en otte Timers Arbejdsdag for Regjeringens Arbejdere og Tilføjelsen en Straffebestemmelse til denne Lov.

Pinkertons Vandtær fordomme som en Fare for Friheden, og dens Udhøvelse forlanges. Ligeledes forlanges det Forsøg, som de store Cattlemen i Wyoming foreleden gjorde paa at bjæge Nybyggerne.

Præsidenten og Vicepræsidenten kan holde deres Embeder i en Term og Forsbundsdeputater bør vælges direkte af Folket.

Subsidier og national Hjælp bør gøres noget privat Foretagende.

For Fremtiden skal det være en fundamental Lov for Folkepartiet, at ingen Mand, der holder et Embede enten i den Forsbundsregjering, Statsregjering eller kommunale Styrelser, skal vælges som Deleat til Partiets konventioner. Dette indbefatter Senatet, Kongresmedlem og Legislaturesmedlemmer.

Dpraad til Kvinden.

De kvindelige Medlemmer af Folkepartiet, som overværede Konventet i Omaha, udstedte følgende indtrængende Opfordring til deres Søstre i Sydstaten Omaha, 5. Juli. — (Eftede)

Det fagre, blomstermykkede, høfjæret Syden: De sande Kvinder fra Nord og Vesten, som ere forsamlede her, ønsker sine overstrømmende Hjærter og Eder og beber at I vilde glædes over dem over de lyse Udfigter for det nye Almuefolks Sag.

Med den Klarlighed til Hjem og Land, som altid har været en Egenskab hos Sydens Kvinder, slut Eder sammen med os og hjælp os at frigjøre vore herlige Nation for Pengemagtens og Stabsfulde Klør; hjælp os at redde vore ekkede Hjem for vore Børn og Børnebørn. Mrs. J. B. Weaver, Iowa. Mrs. Mary C. Lease, Kanfas. Mrs. S. E. V. Emery, Michigan. Fannie Handolph Vickers, Kanfas. Eliza Murray Wardell, S. Dakota. Florence Lounds, South Dakota. Jennie Keenan, Oregon. Mrs. G. Hobart, Washington. Mrs. C. Vincent, Indiana. Annie E. Diggs, Washington, D. C. Mrs. M. C. Bonham, Indiana. Dg tredie andre Kvinder.